

Med mina andetag

Vanhelga

Jag andas in kall luft
andas ut
luften expanderar inför mig
känner mig försvinna
djupt in i mig själv
expanderar bortom mina egna gränser
in i min eviga förbannelse
det eviga tomrummet
där jag blivit så kall i sinnet
Tankar formas för varje andetag
förryckta idéer om existens uppstår
det har blivit vardag
år för år, tår för tår
knäböjd framför altaret öppnas såren
döda ryttare rider förbi
skuggorna söker vad som finns inuti
medan kalla händer greppar tag
river i mig, plågar, dödar mig
de roper, skriker, kallar på mig
Då kan jag inte annat än skratta
åt vad de inte kan förstå
hur de gör mig till en av de mina